

SANDRA BERG

De ontvoering

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440356

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Cluster Effect

© 2011 Sandra Berg

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

Hoofdstuk 1

”Mijn haargrens wijkt achteruit,” stelde Tobias vast. Hij stond voor de spiegel in de badkamer en bekeek kritisch zijn gezicht. “En ik krijg rimpels rond de ogen.”

Hij wierp zijn vriendin Heidi een vluchtige blik toe. Ze zat op de gesloten toiletstoel en lakte de nagels van haar tenen. Vuurrood. Net als haar vingernagels. Waarom zei ze niet dat het wel meeviel?

Heidi leek hem echter niet eens op te merken. Ze had waarschijnlijk zijn woorden niet eens gehoord. Ze concentreerde zich volledig op haar nagels.

Ze zag er aantrekkelijk uit, vond Tobias. Ze droeg een oude pyjamabroek en een shirt van hem. Iedere andere vrouw zou slonzig ogen in een dergelijke outfit, maar Heidi niet. Heidi kon een vuilniszak aantrekken en toch de aandacht van iedere man in haar omgeving op zich vestigen.

Zesentwintig was ze. Hij eenendertig. Zes jaar verschil. Tegenover iedereen hield hij vol dat het leeftijdsverschil de moeite niet waard was. Maar als hij tegenover zijn spiegelbeeld stond,

zijn eerste rimpeltjes zag verschijnen en het gevoel had dat zelfs het millimeteren van zijn haren het dreigement van een wijkende haargrens niet kon verhullen, sloeg de twijfel toe. Hij zag er niet onaardig uit; voor een eenendertig jarige. Maar daarmee was dan ook alles gezegd.

Hij draaide zich om naar Heidi. “Ik zei dat mijn haargrens achteruit wijkt. En dat ik rimpels krijg.”

“Ja.”

“Wat „ja”? Hoezo „ja”?

“Ja schat.” Haar blik bleef gericht op de vuurrode nagels. Ze was klaar met het lakken en bewonderde, met haar hoofd iets schuin, haar kunstwerk.

“Je vindt dus dat ik er oud uit zie.”

“Hm.”

“Heidi!” Hij was zich bewust van de verontwaardigde klank in zijn stem. En dat terwijl Heidi hem gelijk gaf. Maar hij wilde geen gelijk. In ieder geval niet nu.

Heidi keek wat verward op. “Wat?”

“Je vindt dat ik oud wordt. Een vieze oude man.”

“Hè?”

“Heb je niet gehoord wat ik daarnet zei?”

“Sorry. Ik was met de gedachten ergens an-

ders.”

“Waar?”

Heidi wierp nog een laatste blik op haar nagels, haalde de doekjes tussen de tenen uit, keek nog een keer goedkeurend naar haar schilderwerkje en wierp toen pas weer Tobias een blik toe. “Tobias, ik ga van je af.”

Tobias staarde haar aan. Hij was ervan overtuigd dat hij het verkeerd had gehoord. Niemand zei zomaar, uit het niets, dat het afgelopen was. Niet op een gewone zondagochtend, nadat ze op zaterdagavond sex hadden gehad, zoals altijd, en de ochtend meer tijd in bed hadden doorgebracht dan iedere andere weekdag, lekker warm tegen elkaar aan. Niet na een gezamenlijk ontbijt, met croissants, eitjes en vers sinaasappelsap.

Terwijl dat door zijn hoofd schoot, drong het tot hem door dat Heidi tijdens het ontbijt ook afwezig was geweest. De croissants waren bijna aangebrand waren geweest. Hij had zijn mail nog gekeken toen ze in de oven hadden gestaan en zoals gewoonlijk had hij daardoor de tijd uit het oog verloren. Ze had er dit keer niet over geklaagd. Ze had de croissants gegeten, terwijl ze zwijgend uit het raam had gestaard. Ze had geen plannen voor de dag besproken.

“Ik ga bij je weg.” Heidi trok hem met die

woorden met grof geweld uit zijn eigen gedachtenwereld.

“Waarom?” Mogelijk de meest stompzinnige vraag die hij kon stellen. Heidi haalde haar schouders een beetje op. “Onze relatie benauwd mij.”

“Waarom?” Weer diezelfde zinloze vraag.

“Ik denk dat ik gewoon niet aan een vaste relatie toe ben.”

“We wonen al twee jaar samen.”

“Ja. Het benauwd me. Zoals ik al zei. Teveel verplichtingen. Te weinig passie en avontuur. Ik voel mij een oude getrouwde vrouw en dat wil ik niet.”

“Eis ik je teveel op? Ik kan je lossers laten als je wilt. We kunnen afspraken maken...” Tobias beseftte dat hij smeekte.

Heidi ook. Ze glimlachte een beetje medelijdend. “Ik ben er gewoon niet klaar voor. Het ligt niet aan jou. Het ligt aan mij. Ik wil mijn vleugels uitslaan; de wereld verkennen voordat het te laat is. Ik ben nog jong.” Ja. Ze was nog jong. Hij niet meer. Hij was de dertig gepasseerd.

“Als je een time-out nodig hebt, kunnen we daar toch over praten?” Hij smeekte nog steeds. “Geen time-out. Ik ga weg. Dit...” Heidi maakte

een gebaar met haar handen om zich heen.

“Huisje, boompje, beestje. Parttime baantje, koffie bij de burens en op zaterdag CSI kijken.” Ze zuchtte en schudde haar knappe blonde hoofd. “Ik heb het gevoel dat ik van binnen dood ga.”

“Goed. Ga, als je wilt. Sla je vleugels uit en verken de wereld. Maar kom daarna bij mij terug. Ik zal op je wachten.” Dit was nog erger dan alleen smeken.

Heidi's kleine glimlach in zijn richting had iets superieurs. “Ik ga bij je weg, Tobias. En ik kom niet terug. Het spijt me.”

Het spijt je helemaal niet, dacht Tobias. Hij had het hardop moeten uitspreken; kwaad moeten worden. Maar hij stond daar maar als de vogelverschrikker uit Ozz, niet in staat zich te bewegen.

Heidi stond op en liep hem voorbij. Ze raakte hem daarbij even aan in een gebaar wat waarschijnlijk troost moest voorstellen. Maar er lag geen gevoel in. Nee. Het speet haar niet. Ze hield niet van hem.

Waarom had hij dat niet gemerkt? Of had hij krampachtig vermeden om zichzelf daar vragen over te stellen?

Hij hoorde hoe Heidi haar koffer pakte in de

slaapkamer. Ze meende het. Tegen de tijd dat hij in staat was haar te volgen, was het koffer bijna vol.

“Wat heb ik verkeerd gedaan, Heidi?” vroeg hij. Nu klonk hij zielig. Geweldig. Eerst smeekte hij en nu werd hij pathetisch.

“Niets. Het ligt niet aan jou.” Ze stopte even met pakken en keek hem aan. “Het ligt aan mij.

Ik heb het gevoel dat ik mijzelf kwijt raak. Mijn eigen identiteit. En dat wil ik niet.”

“Maar we kunnen er aan werken. We kunnen in therapie gaan of je kunt zo’n cursus volgen waarin je jezelf zoekt of iets dergelijks.”

“Nee, Tobias. Ik moet gewoon weg hier. Het spijt me echt. Je bent een goeierd.” Ze liep naar hem toe en streelde zacht zijn gezicht. Haar glimlach drukte medelijden uit. Geen spijt. “Je houdt niet van mij.” Na het smeken klonk hij nu als een pruilend kind. Kon hij nog dieper zakken?

Ze keek hem aan. “Ik heb je altijd erg graag gemogen. Dat doe ik nog steeds. Misschien vertrek ik daarom wel. Als ik blijf, kwets ik je alleen maar.”

“Je hebt mij altijd graag gemogen?” Hou erover op, dacht hij. Maak het niet erger. Dwing haar niet tot uitspraken die je niet wilt horen.

Zoals gewoonlijk negeerde hij de verstandige stem in zijn hoofd. “Je hebt mij altijd graag gemogen? Zoals je je ouders graag mag? Of een willekeurige vriendin?”

“Alsjeblieft Tobias.” Ze draaide zich om en ging weer verder met haar koffer.

“Ik hou van je, Heidi.”

“Het spijt me.” Ze klapte haar koffer dicht en pakte het, met wat moeite, op.

“Ik haal de rest later op. Als je er niet bent. Dit is te pijnlijk.”

Ze wachtte niet op een reactie, maar liep hem voorbij, de kamer uit. Tobias bleef als verlamd staan en hoorde de voordeur open gaan en weer sluiten. Slechts minuten later werd zijn auto gestart, een blauwe Audi RS6, anderhalf jaar geleden gekocht omdat Heidi hem graag wilde hebben. Haar eerste keus was een Ferrari of Porsche geweest, maar gezien hun budget beperkingen kende, had ze zich tevreden gesteld met de Audi RS6. Strikt gezien had hij de auto gekocht en was het dus zijn Audi. Maar zij reed er nu mee weg.

Een vaag besef dat hij maandag zonder auto naar het werk moest, drong tot hem door. Maar dat was niet zijn grootste zorg. Het enige wat hem op dat moment daadwerkelijk bezig hield,

was de leegte die zijn vriendin had achtergelaten.

Ze komt terug, probeerde hij zichzelf voor te houden. Ze heeft gewoon weer zo'n artikel in een of ander damesblad gelezen over „je ware ik” of iets dergelijks. Vorig jaar begon ze met die meditatie, ook al naar aanleiding van een of ander artikel. Het heeft slechts een paar dagen geduurd, en toen hield ze het voor gezien. Dit is ook zo iets.

Dat moet wel. Maar Tobias wist dat hij zichzelf iets wijs maakte. Hij voelde tot in zijn boten dat dit niet meer goed kwam. Toen het hem eindelijk weer lukte om in beweging te komen, liep hij naar beneden en schonk zichzelf een groot glas whisky in. Hij dronk die troep vrijwel nooit, maar zijn vader nam graag een glaasje en dat was de reden dat hij hem in huis had. Hij vond het ook nu niet lekker, maar het deed er niet toe. Het ging om het brandende effect in zijn slokdarm en maag, dat al het anderen deed vergeten. Nou ja, bijna dan.

Twee uur later –het was inmiddels middag en hij liep nog steeds in zijn pyjama rond- werd hij overvallen door de overtuiging dat er een ander in het spel was.

Het moest wel. Heidi zou nooit zomaar ver-